

Hjertets religion II

Det er alle sjelers Ånd som gjennom alle tider personifiseres som Gud. Det er tider da denne Ånd legemliggjøres i menneskehetens tro og tilbes som Gud, Herskeren og Herren over begge verdener, som Dommer, Opprettholder og Tilgiver. Det er andre tider da denne bevissthet er blitt mindre i menneskene, da menneskene er blitt mer oppslukt av livet i verden enn av det åndelige ideal. Derfor kommer troen på Gud til menneskeheten som tidevannet. Hvert øyeblikk viser det seg på overflaten, for det meste med et guddommelig budskap gitt som et svar på menneskehetens rop på en bestemt tid. Således kommer til tider (i de enkeltes liv) troen på Gud som tidevannet, med en tilskyndelse til å tilbe, til å tjene Gud, til å søke Gud, til å elske Gud og lengte etter samfunn med ham. Jo mer verdens materielle liv opptar en, desto mer lukkes den åndelige tilskyndelse. Derfor følger tider av sorg og skuffelse i livet.

Troen på Gud er naturlig, men i livet er både kunst og natur nødvendig. Derfor må Gud, som eksisterer uavhengig av at vi skaper ham, skapes av oss for at vi skal kunne forstå ham. For å gjøre Gud forståelig må man først skape sin egen Gud. Det er på dette prinsipp at ideen med mange guder og skikken med avgudsdyrkelse var basert i verdens gamle religioner. Gud kan ikke være to. Enhver Gud er alles Gud. Men for å forstå denne Gud, må hver av oss skape vår egen Gud. Noen av oss søker rettferdighet. Vi kan søke Gud, som er rettferdig. Noen av oss søker etter skjønnhet. Vi må finne den i skjønnhetens Gud. Noen av oss søker etter Kjærlighet. Vi må finne den i den barmhjertige og medfølende Gud. Noen av oss ønsker styrke og makt. Vi må finne det i det Allmektige Gud. Enhver sjels søken i denne verden er forskjellig, særegen og eiendommelig for ham selv, og han kan best nå den ved å finne målet for sin søken i Gud. Det øyeblikk man når fram til denne tro behøver man ikke spørre sin neste om noe, for svaret på ethvert spørsmål som oppstår i ens sinn finner man i sitt eget hjerte. Guds bolig, som kalles himmelen, finner man da i sitt eget hjerte. Vennen som man alltid kan forlate seg på, som man alltid kan stole på, hvis sympati og kjærlighet er sikker, som aldri vil svikte, som er sterk nok til å hjelpe, som er vis nok til å lede en hele livet. Ham vil man finne i sitt eget hjerte.

De som på grunn av sitt materialistiske syn, ikke kan tro på Gudsidealet, taper en stor del av livet sitt. Det ideal, som er det høyeste og beste ideal, det eneste ideal verdt å elske, verdig å tilbe, verdig å lengte etter, verdig å ofre alt man eier for, og verdig å stole på i dagslyset og gjennom nattens mørke, er Gud. Og den som har Gud i sitt liv, har alt han behøver. Den som ikke har Gud, selv om han har alle ting i denne dødelige verden, er ensom. Han er i ødemarken, selv om han er midt i mengden. Sufiens reise er derfor til Gud. Det er guddommelig kunnskap han søker. Det er virkeligjørelsen av Gudsbevissthet som er hans mål.